

være farlige Virksomheder, og i hvor stort Omfang der kunde være Anledning til at ulykkesforsikre. — Spørgsmaalet om Sjørup og Haderup skal jeg selvfølgelig ikke fordybe mig i nu lige saa lidt som ved tidligere Lejligheder. Jeg skal kun udtale, at jeg i Overensstemmelse med, hvad jeg fremsatte baade ved 1ste Behandling og 2den Behandling, med forholdsvis Sindsro finder mig i Udvalgets Ændringsforslag, hvorved det foreslaas; at mit Forslag om Subvention til Sjørup Apotek udgaar. Det er — det maa jeg erkende — et saa vigtigt og vanskeligt Spørgsmaal, at det fordrer den dybeste og nøjeste Overvejelse og Undersøgelse af alle de dermed forbundne Omstændigheder, inden det kan siges at være modent til, at man kan afsige den Salomons-Dom, som sikkert i Tiden vil gøre dette Apotek berømt som et nyt Kong Salomons Apotek.

Med Hensyn til mit Forslag angaaende Bevilling til Navneforandringer skal jeg stadfæste, hvad den ærede Ordfører sagde, at Meningen med dette Forslag kun er den, at de, der vælge Navne efter den udkomne Navnebog — hvoraf jeg oprigtigt talt maa sige, at jeg mente, at der var tilstillet Finansudvalget Eksemplarer (A. Nielsen: Det er der ogsaa!) — ville faa Navneforandring for et Gebyr af 4 Kr. gennem Underøvrigheden, eller i Kjøbenhavn eventuelt Overpræsidenten, hvilket Gebyr tilfalder paagældende Embedsmand uden Fradrag i hans Lønning som Vederlag for de Udgifter, han vil faa, dels i Henseende til Porto, dels i Henseende til Arbejdskraft. Det er ligeledes Meningen, at naar man har benyttet denne billige Vej til at skaffe sig et nyt, smukt Navn, vil man ikke kunne gøre det om igen uden ved almindelig kongelig Bevilling. Jeg tror, at man ved at gaa den Vej, som der her er foreslaaet, vil bringe en Mængde af de almindelige dagligdags og ensformige Navne ud af Verden, saaledes at Navnesagen herigennem vil rykke et mægtigt Skridt fremad. Jeg tror dog ikke, at der i Virkeligheden vil blive nogen Nedgang i Statens Indtægter af Betydning, thi jeg tror, at Eksemplet vil smitte, Ambitionen vil stige saaledes, at Antallet af de Bevillinger, der nu gaa igennem Ministeriet, saa langt fra vil blive mindre, at jeg er tilbøjelig til at tro, at ved Siden af alle disse Navnebevillinger gennem Underøvrighederne vil Antallet paa de Bevillinger, der gaa gennem Ministeriet, i høj Grad stige. Der er jo den Forskel og vil blive den Forskel efter den Tanke, jeg har haft, mellem

Navneforandringer, der skyldes ministeriel Bevilling, og dem, der gaa ad den nu foreslaaede Vej, at medens de Navne, der opnaas gennem den dyrere Bevilling, som man nu kender den, blive Særeje for paagældende, for saa vidt det ikke er et Navn, der i Forvejen bæres af andre Slægter, er det ikke Tanken med Navneforandringer i Overensstemmelse med dette Forslag her, Navneforandringer efter Navnebogen, at andre skulde være udelukkede fra at kunne tage det samme Navn efter Navnebogen, som en anden allerede efter dette Forslag havde taget. Tanken var den, at disse Navne i Navnebogen skulde være Navne, der kom til at staa paa lige Fod med de mange Navne, vi allerede nu kende, der bæres af et Antal Slægter, uden at disse være i noget indbyrdes Slægtskabsforbindelse. Jeg tænker her paa saadanne Navne som Holm, Møller, Smidt, Wulf osv. Men alene det, at man kommer over til Navne af denne Art, og kommer bort fra alle de Navne paa „sen“, forekommer mig at maatte siges at bringe denne Sag frem i god Gænge. Jeg vil derfor anbefale Navnebogen og denne billige Metode til det høje Tings Medlemmer, til deres Venner og Bekendte og haaber, at der, naar vi komme sammen igen til Efteraaret, ikke bliver en eneste tilbage, hvis Navn ender paa „sen“.

Den ærede Ordfører udtalte sig en Del om Dommernes Bibeskæftigelser. Jeg skal i første Række herom henvise til, hvad jeg udtalte ved 1ste Behandling af Retsreformen, idet jeg der udtalte, at hvis man vilde gaa ind paa det System, at Dommerne ikke maa have Virksomhed ved Siden af deres Embede, maatte man ind paa betydelig højere Embedslønninger end dem, vi nu kende her i Landet. Men for øvrigt maa jeg sige, at jeg egentlig ikke ser, at der er saa overordentlig stor Ulykke i, at Dommerne have nogen Bibeskæftigelse ved Siden af deres Embede, for saa vidt naturligvis saadan Bibeskæftigelse ikke tager saa megen Tid for dem, at det formindsker deres Ævne til at passe deres Embede forsvarligt. Jeg tror, at man har ret godt af at anvende sine Kræfter paa forskellige Ting, og at man ikke har godt af at anvende sine Kræfter udelukkende i en enkelt Retning. Jeg tror, at ved det sidste vil Ensidsighed og Ubekendtskab med Livets praktiske Forhold meget let blive fremherskende. Naar nu den ærede Ordfører har ment, at det egentlig stred mod Grundloven eller mod Grundlovens Tanke, er det en Betragtning, jeg ikke kan tiltræde. Der er intet som helst i Grund-